

Szabó Sándor

DÉL VAN, DRÁGA

Tart a kibójtölt nyár adaptív
szőnyegbombázása – inog,
széjjelcsúszik a panci-Bábel,
foszfor a játszótéri homok.

Sárga virágporpép kenődik
izzadt orcádon. Kilazul
szemhéjad veronikakékje,
és lecsurran oldalt és alul.

Köldököd apró tégelyétől
a cipzárheg délre szalad,
ütközet helye, epeműtét,
ott nem is barnul le a hasad.

Mint a szikes turzás – a tankok
vad húségű hernyónyoma.
Dél van, drága. Aranyidő van.
És gyönyörűbb már nem lesz soha.

Kukorelly Endre

NEM KÉSZÜLÖK FÖL SEMMIRE

1

Én tényleg szerettem. Sötét és piszkos mondat. Sötét, sötét. Megszűnt a Minden reggel fáj a gyomrom, ha iszom egy kevés kávé, ki kell állnom a folyosóra, nagyokat lélegzeni, hogy ne adjak ki azonnal mindent magamból. Megszűnt a pofám. Eppen leborotváltam a háromnapos szakállamat. Valahány nap. Néztem a tükörben azt a pofát. Megszűnt fékezni a zuhanást.

2

Talán, ha fönntartaná, amíg lehet, azt a kis helyet. Az a hely, ha tisztán maradna meg. Amíg bizonyossá nem válik, igen-e vagy nem.

Az nagyban döntés kérdése, hogy milyenek vagyunk. Ó ilyen vagy olyan? Csak az érzésről nem tud dönteni, tehát az érzései döntenek róla. Azok döntenek el, hogy *mi*

lesz. Hogy milyenné változik. Ez, azt hiszem, a legnagyobb szerencse: és az egyetlen esély. A fájdalom, ahogy villámfényként világít be egy elsötétült, szomorú és veszélyes vidéket.

Talán megmaradna, megmaradnánk egymásnak. Megmaradnál nekem és én neked. Talán mégsem engedik el egymás kezét. Ahogy beszéltek róla, úgy. *Én emlékszem a mozdulataidra. Akkor nem tévedél. Úgy nem lehet tévedni.* Az egész teste és lelke. Isten még volt. Egyszer volt, valamikor. Akkor azt éreztem, hogy van. *Én nem akarok semmit. De miattad, hogy könnyebb legyen, könnyebb ez az iszonyatos teher, szívesen elérek bármit. Játszva elérek mindent.* Minden és semmi, lehet, hogy ezek a legneveltségesebb szavak. Minden, minden, semmi, semmi. Éreztem, ahogy beszéltam a tested illatát, a szívemben (tényleg ottl, abban a kis húscsomóban), hogy van az Isten. Most túl súlyossá vált ez az egész. Nincs, ami fönntart. *Furcsa mozogni. Hinunter sinket der Wald.* Nevetséges. Nevetséges, milyen túlzottan is egyedül vagyok. Hosszú, hosszú percekig. Tízezer év. Hogy milyen túlzottan is vagyok. Tényleg, ezen jókat lehet mulatni. És meg fogok valahogy szabadulni. Mert nincs kedvem hozzá.

Nagyon sötét van. Egyre sötétebb, fekete.

3

Elrontottam ezt a sikerült elrontani. Sikeres elrontása az életnek. Aki szeret, az mindenét kockáztatja, vagyis hát lassacskán mindent szép sorban kihajigál az ablakon, és ott lebegnek azok a dolgok a föld felett. Csak akkor csapódnak az aszfaltba, *ha már ideje van.* Egyszerre, mind, irtózatossá csattogással. Ha szeret, az életét, mint egy csokor virágot, átnyújtja valakinek, és ostoba örömmel szorongatja, amit cserébe kapott: néhány szál színes műanyag. A halált szorítja. Nem valakinek a kedvéért.

4

Délután feküdtem az ágyon, és, sajnós, nyöszörögtem, belenyomtam az alsókaromat a számba, kifolyt a nyálam, összenyálaztam a párnát. Csorog a szememből a micsoda. Nem tart meg. Csorog a víz. Vissza akarom fojtani ezeket a hangokat. Minden éjszaka álmodom valami szart, és arra ébredek, hogy üvölnem kell a fájdalomtól, szorítja a testem, hogy el kell valahogy rángatnom magam ebből a szorításból. Valamivel három után ébredek föl, csurom víz a pizsamám, nincs levegő, ki kell mennem, kimenni a vécébe és szétrágni az ereimet, kizuhanni a kövezetre, feküdni a szétömlő esőben.

5

A hazugság édes, mint a napfény. Napfény, mely áradat. Berepedezik a napsütésben *Addig volt igazam,* amíg nem szerettem, és ez a rohadt, ezzel az ördögi igazsággal nincs kedvem szembenézni. Nem kell elfogadni. Nem kell ilyen ragyogva. Aki szeret, annal könnyű hazudni, szíveket rajzolgatni, hozzábújni, majd megöregszenek, fogja a kezem, felolvass nekik egy könyvből, és szuszog mellette, öregecském. Tényleg van-e ez? Nem, nincs, egyszerű becsapás. Nem kéz, nem szív, nem szorít, nem bújjik oda, ilyen egyszerű, nem volt, nem volt, nem lesz. Minden csepp őszinte könny hazudik. Ó ner volt. Én pedig nem próbálom elmagyarázni.

6

Pillanatokra abbamarad, percek vagy órák, valamit csinálok, elmenni, egy gép megy, megáll a járda szélén, körül tudok nézni, látom, ahogy jönnek, éppen, mint a többiek, állok, lelépek. Néhány napot túlélni. A lift rossz, fölrohanok a harmadikra, fújatok, *összeszedtem egy kis erőt*, és kirohantam magamból.

7

Szerettem volna így. Nem legfőbb a szeretet. Nagyon veszélyes, ami a legveszélyesebb, az a szeretet. A szeretet megsemmisít, és csak a szeretet, ami megsemmisít. Ostobaság, ahogy süllyed alá valaki a szeretetben. Azt kellett akkor hinnem, hogy a legfőbb a szeretet. Igazán elmerülni valami meleg és rohadt, simogató anyagban. Nem hallatszík át semmi. A szeretet hangjaira megjelenik az ördög.

8

Délelőtt próbáltam olvasni, aztán hirtelen olyan erővel vágtam oda azt a szegény könyvet az ajtóhoz, hogy darabokra szakadt. Havazik a könyv. Nem vágom oda. Bejött az anyám, és valamiről beszél. Nem üvöltök. Nem üvöltök. Egy pillanatig hallok, amit mond. Beszivárogo a konyhából a szag. Hallok egy mondatot, valamit hallok, az anyám, nem tudok fölkelni, megmozdulni, nem tudok nyelni. Így nem lehet. Nem döglök meg. Miért nem hajlandó megdöglenni mindenki. Te már nem vagy. Azért nézgesd csak az arcod a tükörben. És ne gondolj akkor mindig rám, aki már nem vagyok.

9

Nem minden pillanat szar. Nem volt semmi. Eltévesztette a fájdalom. Én nem ide kopogtattam be. Nem volt semmi. Nem, semmi sem. Nem bírok beszélni, nem nem-beszélni. Gyűlölet és valami finnyás, másodlagos undor is, csak mellékesen, mintha kifelejtettem volna valamiből, de nem lenne baj, jó éppen úgy is, jó volt éppen úgy. A gyűlölet pedig, ugyan! Reszketeg dolog. A legártatlanabb vacak határtalan gyűlölet. Egyszer észrevettem, hogy haragszom. És most hármikor elő tudom magamban idézni ezt az érzést, haragvás, belül, *elzavarni a piszába*, vagy például, hogy *menjen a fenébe, takarodjon a fenébe*, ez egy mondat, mondatok, ezekre gondolok, vagyis egyszerre csak eszembe jut, ilyen durván, nem lesz kimondva, de az a *helyzet*, hogy nem is nagyon tiltakoztam. Valakinek mégis, valaki számára tönkretették az életet, így nem kell tönkretenni, elég gusztustalan, így működik, ez szokott történni, menjenek a fenébe a tönkretevők, menjenek tönkre, dögljenek meg, nem nagy ügy, úgyszólván tönkre megy és megdöglik persze mindenki. De éppen mintha mégsem én lennék az, aki *szétesett*, mint egy játékkocka vár, még túlzottan is az van-volt bennem, hogy elég jól megvagyok. Egy kis egész, pislog a szemével, tud mosolyogni, tud nem, tudja ügyesen felhúzni a cipőjét, jól alszik, át bír kelni az úttesten, megvan a hangja, amivel visszaköszön, nor-

mális pofa. Megnézte a híradót tegnap, megnézte ma is, és, szerinte, meg lesz az még holnap is nézve.

Mintha nem kellene félnie.

Mindig félni kell.

Állandóan készen, nem a halálra; hogy bárki szerencsétlen keresztülgázolhat, legázolhat egy szerencsétlen másikat. Ahogy le tud *valami hatalom* sújtani, a porba. Gyűlölet, nem *valaki* ellen. Nem magam ellen. Ami van, pusztá fogalom. Csöppet sem veszélyes: ártatlan jószág. Felhívás csupán. Felhívás félelemre.

Félni, ha szeretted.

10

Nem próbáltam elmagyarázni. Magyarázat, hogy ki-be jár a telefonba'. Nem próbáltam elmagyarázni semmit, az ágyon ültem, és szorítottam a kagylót. Így hallgattam, egyszer, firkálgattam egy papírlapra. A drót be van dugva a falba. És oda fut be a suhogás. Nem jó suhogás. Füstölgött a készülék. Még vártam egy kicsit. Semmire.

11

Nem én választom, nem készülök fel semmire. Minden ilyesmiről jócskán lemaradtam. Erről és erről pedig lemaradok. Ide épp hogy fölugrok, ide-oda csapódtam, míg végre nagy nehezen meg tudok kapaszkodni. Én megpróbáltam belekapaszkodni. Nem engedni el. De nem választottam ki semmit. Fölszállni egy buszra, elutaztam a végállomásig. Veszek néhány újságot, összesodrom, egy papírhenger, az összes aprópénzt otthagytam. Fölszálltam erre a buszra, a végállomás, egy úthurok, körben az erdő. Besétáltam az erdőbe, jó mélyre, leereszkedtem valami vízfolyásban, sárga, zöld, arany, vörös, fekete avar. Leülök, nekitámaszkodom egy fának. A 29-es busszal. Szermerkelt az eső. Összegyűlnék a cseppek, a rázkódástól egymásba folynak, kis tavacska, aztán megcsorog, végigszalad az ablakon, le a fekete műanyag keretig. Rázkódó valaki tükröződik. Látszik a fejem, az orromat kicsit odanyomom, pára és pötytyőzés. Az ülésen egy férfi meg egy élénkpiros hajú nő, lökdösődnek. Legényke, piszkálja az orrát. Vadállatok morgolódnak. Egy uralkodó a buszon. És kísérete. A piros hajú néha oldalba üti a férfit. A férfi pedig vissza, a könyökével. A fiú leplezetlenül bámulja őket. Piszkál, és meg is eszi, amit kipiszkált, báméskodik, rágcsál, rázkódik a feje, mindenkinek rázkódik a feje. *Inognak a bőrakasztók.* A peronon négy katona, fölnyírt tarkó, sapka nélkül, tejfölös pofák, egyszerre beszélnek, nem hangosan, csak egyszerre, a bazdmegeket lehet kivenni, és hogy az egyikük Józsi, úgy hívják, Józsi, a másik három hívja úgy, ennek a Józsinak beszélnek, az pedig vissza, talán védekezik, vagy javasol, valami program, és a többiek dühösek rá. A párocska bököd. Egy kanyar, nekikoppa-nok az üvegnek, jól beverem az orromat, orrfolt a pára közepén. A zsebkendőm véres. Kis csomó, ahogy összeragadt. Hátrahajtom a fejem, már nem vérzik. A gyerek most idencz. A szája nyitva. Abbahagyta a turkálást. Ut, ahol zötykölődünk. Nem vicces, nem szomorú, nem ijesztő. Miért kell zötyögni. Ki csinálja. Engem nem kért meg senki sem.

Ki csinálja ezeket.

((?) (Ók.))

Egy ágcsonk, a lapockámnál. Igyekszem, helyezkedek, hogy ne nyomjon. Előkotortam az egyik újságot, szétnyitom, és a fejemre borítom. Pici kopogás. Hallgatom a kopogást. Ahogy leültem, kicsúszott a személyim a kabátomból. Nem vágom zsebre megint, egy lapos, ovális kódarab, ráteszem arra a kőre. Világít, mézfehér. Kopog a sós víz. Folyt a sós víz az arcomon. Ahol ültem. Így röhécseltem a napilap alatt. Az a hely, ami még hátravan.

Érzem, ahogy süllyed.

Érezni, hogy süllyedek befelé.

Igen, ez. Csak ez, mint egy ülőkád. Az a fehér kavics most a szájam magasságában. Egy könyvecske igazolvány. Kopog a papír. Fészkelődtem. Lehetett hallani, ahogy a következő járat: megáll, indít, kanyarodik, vár és indít megint. Távolodó motorhang.

Simonyi Imre

KRÚDY

Mi minden volt inkább, de messiás
az nem volt, amint tudják is, gondolom.
Ámde tagadhatnók-e, hogy ettől még
keresztye azért lehetett néki, igazán?
Időnként (szórakozottan) fel is függeszkedett reá,
szemérmesen féloldalt fordult,
mintegy háttal a világnak,
s szemét lehunyta.
Écetes spongyát kóstolgatott, illendően
(hogy az is milyen? megtudni azt nem árthat),
s (inkább mellékesen) lándzsát illesztett oldalába,
valamint gomblyukába muskátlit – s kevéssé
a töviskoronát homlokán félrecsapta.

S ha szemét felnyitotta – akkor onnét
Podolinig is ellátott talán
(ámde a jó Kéhlyig bizonyyal).

És hogyha fejét kissé megemelte:
„Az ottan Magyarország...”

És sírva fakadt ekkor.

És hogyha fejét még fennebb emelte:
„Az meg amott, nicsak, a halhatatlanság...”

És akkor ásított...